

Arrest

nr. 220 194 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als vluchteling werd erkend in Italië op grond waarvan een verblijfstitel werd afgeleverd met geldigheid tot 28 juni 2022.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Italië en verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie, waaronder een update van het in het administratief dossier gevoegde rapport AIDA. De Raad merkt op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden in Italië niet weten te overtuigen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: “Zo legde u een curriculum vitae voor, opgesteld in het Italiaans, waarin vermeld staat dat u in Italië van 1 oktober 2017 tot 1 februari 2018 een job uitoefende in de horeca. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat u in Italië inderdaad in de horeca hebt gewerkt. Het zou echter vrijwilligerswerk geweest zijn waarvoor u niet betaald werd, hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS, p. 5). Hetzelfde kan gezegd worden van uw bewering dat u in Italië onbetaald moest werken als schoonmaker voor de gemeente zonder dat u enige vergoeding kreeg (CGVS, p. 5). U stelde dat u werk probeerde te zoeken door uw cv te verspreiden en via jobsites op het internet. U zou slechts één arbeidsbureau hebben bezocht. U stelde dat één van de consulenten u zei dat u buitenlander bent en de taal niet goed kende en dat u, zelfs indien u werk zou vinden, eerst enkele maanden gratis zou moeten werken. U stelde dat u zich hierdoor teleurgesteld en vernederd voelde en dat u daarom geen ander arbeidsbureau hebt bezocht (CGVS, p. 6 en 7). Zelfs indien deze ene werknemer van één bepaald arbeidsbureau u daadwerkelijk op dergelijke wijze zou hebben benaderd, kan echter verwacht worden dat u toch nog andere arbeidsbureaus zou hebben bezocht ten einde een job te vinden. U ondernam ook geen stappen om melding te maken van het voorval in het arbeidsbureau, zo zou u niets eens gevraagd hebben om de chef te spreken (CGVS, p. 7). U verwees in dit verband naar het feit dat u het Italiaans niet voldoende machtig bent en niet de mogelijkheid had om taallessen te volgen. Ook hierover zijn uw verklaringen echter inconsistent. Zo stelde u aanvankelijk dat u geen taallessen kon volgen (CGVS, p. 5), om uiteindelijk toe te geven dat er wel degelijk taallessen voor vluchtelingen worden georganiseerd maar dat u zich nooit hebt ingeschreven omdat u moest werken en omdat u zich psychisch niet op uw gemak voelde (CGVS, p. 8 en 9). Gevraagd of u in Italië een beroep hebt gedaan op een organisatie die hulp biedt aan vluchtelingen antwoordde u dat u er geen had gevonden. Nochtans had u via het internet wel een vereniging teruggevonden, maar omdat uw Marokkaanse vriend Omar u vertelde dat ze van vluchtelingen profiteren en enkel zwart werk aanbieden, hebt u deze niet gecontacteerd (CGVS, p. 8). Bovenstaande strookt trouwens niet met de informatie aanwezig op het CGVS (Aida, Country Report Italia, update 2016), waarnaar uw raadsman overigens verwees bij het einde van het gehoor (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt immers dat er in Italië wel degelijk integratievoorzieningen bestaan en er ook hulp wordt geboden bij het vinden van werk, bijvoorbeeld in de vorm van opleidingen of via tewerkstellingscentra. De grootste belemmering bij het vinden van werk is evenwel de financieel-economische crisis in Italië, die de arbeidsmogelijkheden in het algemeen negatief beïnvloedt.

U haalde voorts aan dat u in Italië ziek bent geworden (u had koorts en krampen in uw harstreek die nu nog steeds maandelijks terugkomen), maar geen ziekteverzekering had zodat u geen medicatie kon kopen en niet naar het ziekenhuis kon gaan (CGVS, p. 7). Deze door u aangehaalde socio-economische problematiek houdt echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van bestaande/actuele medische problemen en dat u in België een arts bezocht maar dat deze een medische behandeling kennelijk niet nodig achtte (CGVS, p. 7).

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatoire behandeling dient opgemerkt dat u hier geen melding van maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), integendeel u verklaarde er expliciet dat u geen problemen kende met de Italiaanse bevolking, noch met de autoriteiten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daarnaast dient opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten (onheus behandeld door één medewerker van een arbeidsbureau, andere vluchtelingen die opmerkingen maakten omdat u een kruis droeg en mensen op straat die u negeerden en niet begroetten) onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 4 t/m 8). Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."

Behoudens het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Waar verzoekende partij verwijst naar communicatie n° 2360/2014 van het Human Rights Committee van de Verenigde Naties, waarin het comité oordeelt dat de uitwijzing van Denemarken naar Italië van een Somalische onderdaan en haar drie kinderen een schending van artikel 7 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten zou inhouden, dient te worden opgemerkt dat zulk een uitspraak moet worden gelezen in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak (cf. randnummers 8.8 en 8.9). Het kwestieuze geval heeft betrekking op de specifieke situatie van een alleenstaande Somalische moeder met drie minderjarige kinderen, wiens verblijfstitel in Italië verlopen was en zij er niet in zou zijn geslaagd om deze te verlengen of vernieuwen - quod non in voorliggend geval. Verzoeker kan om deze redenen, en samen gelezen met het gegeven dat hij evenmin aantoonde dat zijn individueel traject of wedervaren in Italië kan worden aangemerkt als eenzelfde situatie, geenszins deze uitspraak van het Mensenrechtencomité op zijn situatie transponeren.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn

vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Rechtspraak van het EHRM is overigens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwijzing van verzoeker naar het M.S.S.-arrest van het EHRM is te dezen niet dienstig daar dit arrest betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Italië reeds de vluchtelingenstatus geniet.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat er geen individuele elementen in het dossier aanwezig zijn met betrekking tot de problemen die zij zou hebben gekend in Italië omdat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de levensomstandigheden en de geloofwaardigheid dat zij onder een brug moest slapen of in een treinstation, en dat zij lastiggevalen werd door de politie. Verzoekende partij vervolgt dat de basisrechten waar zij zou moeten van genieten niet gerespecteerd worden. Er is geen huisvesting en erkende vluchtelingen wonen op straat. Dat heeft dan als gevolg dat zij, aangezien er geen adres is, ook niet kunnen genieten van de ziekteverzekering. Daarnaast moet opgemerkt worden dat de laatste maanden het alleen maar slechter is geworden door de doorgedreven anti-migratiepolitiek, met haatmisdrijven als gevolg. Wat verzoekende partij haar eigen ervaring betreft wijst zij erop dat zij wel betaald werk had, maar plots niet meer betaald werd zodat zij eigenlijk werkte als slaaf. Verzoekende partij wijst naar het recente arrest van het HvJ van 19 maart 2019 (§ 89 en §90) en stelt dat het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming óf

hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoekende partij wijst er op dat zij *in concreto* heeft aangetoond dat er tekortkomingen zijn in Italië waar zij IB geniet die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. In haar aanvullende nota verwijst verzoekende partij nog naar arresten van de Raad en algemene informatie.

4.2. De Raad herneemt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als vluchteling werd erkend in Italië op grond waarvan een verblijfstitel werd afgeleverd met geldigheid tot 28 juni 2022. Verzoekende partij betwist dit niet.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De wetgever vraagt in deze niettemin een individueel en inhoudelijk onderzoek aangezien het vermoeden dat de verzoeker die reeds internationale bescherming of reële bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, weerlegbaar is. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar verzoek niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een individuele beoordeling door de commissaris-generaal, werd in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan op de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij tijdens haar verblijf in Italië, doch is de commissaris-generaal tot de vaststelling gekomen dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht dat zij in Italië een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade zal lopen en dat haar levensomstandigheden in Italië niet als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM kunnen worden beschouwd.

In het licht van het EU-*acquis*, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die de vluchtelingenstatus geniet in Italië, er géén gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekende partij slaagt er niet in voormeld vermoeden te weerleggen. Verzoekende partij verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Italië en verwijst naar landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch deze informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest "*Ibrahim e.a.*" van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Zoals verzoekende partij ook aangeeft, oordeelt het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoekende partij moet echter zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer

verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, *“Ibrahim e.a.”* van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Inderdaad, hoewel verzoekende partij op algemene wijze moeilijkheden inroep met betrekking tot de levensomstandigheden in Italië, de anti-migratie politiek aldaar met haatmisdrijven als gevolg, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als vluchteling die er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“Zo legde u een curriculum vitae voor, opgesteld in het Italiaans, waarin vermeld staat dat u in Italië van 1 oktober 2017 tot 1 februari 2018 een job uitoefende in de horeca. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat u in Italië inderdaad in de horeca hebt gewerkt. Het zou echter vrijwilligerswerk geweest zijn waarvoor u niet betaald werd, hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS, p. 5). Hetzelfde kan gezegd worden van uw bewering dat u in Italië onbetaald moest werken als schoonmaker voor de gemeente zonder dat u enige vergoeding kreeg (CGVS, p. 5). U stelde dat u werk probeerde te zoeken door uw cv te verspreiden en via jobsites op het internet. U zou slechts één arbeidsbureau hebben bezocht. U stelde dat één van de consulenten u zei dat u buitenlander bent en de taal niet goed kende en dat u, zelfs indien u werk zou vinden, eerst enkele maanden gratis zou moeten werken. U stelde dat u zich hierdoor teleurgesteld en vernederd voelde en dat u daarom geen ander arbeidsbureau hebt bezocht (CGVS, p. 6 en 7). Zelfs indien deze ene werknemer van één bepaald arbeidsbureau u daadwerkelijk op dergelijke wijze zou hebben benaderd, kan echter verwacht worden dat u toch nog andere arbeidsbureaus zou hebben bezocht ten einde een job te vinden. U ondernam ook geen stappen om melding te maken van het voorval in het arbeidsbureau, zo zou u niets eens gevraagd hebben om de chef te spreken (CGVS, p. 7). U verwees in dit verband naar het feit dat u het Italiaans niet voldoende machtig bent en niet de mogelijkheid had om taallessen te volgen. Ook hierover zijn uw verklaringen echter inconsistent. Zo stelde u aanvankelijk dat u geen taallessen kon volgen (CGVS, p. 5), om uiteindelijk toe te geven dat er wel degelijk taallessen voor vluchtelingen worden georganiseerd maar dat u zich nooit hebt ingeschreven omdat u moest werken en omdat u zich psychisch niet op uw gemak voelde (CGVS, p. 8 en 9). Gevraagd of u in Italië een beroep hebt gedaan op een organisatie die hulp biedt aan vluchtelingen antwoordde u dat u er geen had gevonden. Nochtans had u via het internet wel een vereniging teruggevonden, maar omdat uw Marokkaanse vriend O.(...) u vertelde dat ze van vluchtelingen profiteren en enkel zwart werk aanbieden, hebt u deze niet gecontacteerd (CGVS, p. 8). Bovenstaande strookt trouwens niet met de informatie aanwezig op het CGVS (Aida, Country Report Italia, update 2016), waarnaar uw raadsman overigens verwees bij het einde van het gehoor (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt immers dat er in Italië wel degelijk integratievoorzieningen bestaan en er ook hulp wordt geboden bij het vinden van werk, bijvoorbeeld in de vorm van opleidingen of via tewerkstellingscentra. De grootste belemmering bij het vinden van werk is evenwel de financieel-economische crisis in Italië, die de arbeidsmogelijkheden in het algemeen negatief beïnvloedt.

U haalde voorts aan dat u in Italië ziek bent geworden (u had koorts en krampen in uw harstreek die nu nog steeds maandelijks terugkomen), maar geen ziekteverzekering had zodat u geen medicatie kon kopen en niet naar het ziekenhuis kon gaan (CGVS, p. 7). Deze door u aangehaalde socio-economische problematiek houdt echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van bestaande/actuele medische problemen en dat u in België een arts bezocht maar dat deze een medische behandeling kennelijk niet nodig achtte (CGVS, p. 7).

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatoire behandeling dient opgemerkt dat u hier geen melding van maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), integendeel u verklaarde er expliciet dat u geen problemen kende met de Italiaanse bevolking, noch met de autoriteiten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daarnaast dient opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten (onheus behandeld door één medewerker van een arbeidsbureau, andere vluchtelingen die opmerkingen maakten omdat u een kruis droeg en mensen op straat die u negeerden en niet begroetten) onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 4 t/m 8). Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."

Behoudens het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengt verzoekende partij geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit ligt volledig in lijn waar het Europees Hof van Justitie in zijn arrest "*Ibrahim e.a.*" van 19 maart 2019 oordeelt dat op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet kan worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. De levensomstandigheden van verzoekende partij kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad onderstreept tot slot dat de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS